

RICHTER SZEGEDEN

Február 16-ára a legtöbb zenerajongó bizonyára még hosszú ideig fog emlékezni, akár személyesen a Szegedi Nemzeti Színházban, akár a Petőfi rádió hullámhosszán hallgathatta végig korunk egyik legnagyobb zongoristájának, Szvjatoszlav Richternek felejthetetlen hangversenyét. Az ország legtávolabbi sarkából is Szegedre zarándokoltak mindazok, kik fül- és szemtanúi akartak lenni ennek a csodálatosnak ígérkező programnak.

Richter Jugoszláviai turnéja előtt vállalkozott a szegedi koncertre. A színházban még csak a világosítók és rendezők tevékenykedtek, amikor a művész már megjelent, hogy előre megtekintse a színpadot, a még üres nézőteret és nem utolsó sorban a zongorát. Talán Richter jó hangulatának volt köszönhető, hogy nem kifogásolta a nem éppen hangversenypódiumra való Blüthner zongorát. Este fél nyolc előtt néhány perccel a feszülten várakozó közönség zugó tapsviharral köszöntötte a belépő művészt.

A műsor első felében Schubert op. post. C-moll szonátája minden pátosz és felesleges retorika nélkül, egy - mintegy visszafolytott, legmélyebb - belső érzésvilág lírai pianóján csendült fel, hiven tükrözvén a szerző, a mű keletkezése idejében többnyire már pesszimista, halálváró, s abba csendesesen beletörődő hangulatát, mely leginkább az Adagióban érezhető. Az ezt követő Menuetto sem lehet egyértelműen táncos, derűs, s a harmadik, záró Allegro vivace feszülő ritmikájú futamaiból is itt-ott fátyolos hangulat csendül ki.

A műsor második részében először Mendelssohn: Lieder ohne Worte ciklusából hallhattunk öt darabot, melyet Chopin B-moll nocturne-je /Op.9.Nr.1./ követett. A

mester mindkét művet szinte páratlan technikai bravurjával tette lebilincselővé.

Az est utolsó szerzője Debussy, a zenei impresszionizmus nagy képviselője, kinek három csodálatos zongoradarabja a "Reflects dans l'eau" /Tükröződés a vizen/, "Homage a Rameau" /Hódolat Rameaunak/ és a "Mouvement" /Tétel, ill. mozgás/ szólalt meg.

Richter páratlan tökéletességgel varázsolta elő azt a természeti képet, melyet Debussy zenében, Monet és Renoir képekben álmódott meg. A Debussy-látomás interpretációja után a csodából a valóságba visszazuhant néző véget nem érő tapsviharral követelte a ráadást. A művész ismét egy Debussy-darabbal hálálta meg a lelkes ünneplést. Reméljük, hogy Richtert ez év júniusában Budapesten ismét hallhatja a magyar közönség!

Mák Zsuzsanna

Feltehetőleg sokak véleményét tolmácsoljuk e rövid megjegyzéssel: szeretnénk, ha a jövőben a "Minden jegy elkel" című lakonikus felirat az örömhírrrel nem egyidőben jelenne meg. Bármennyire is nehéz a jegyek méltányos elosztása, mégis logikusnak tűnik, hogy egy egyetemistánál az egyáltalán nem olcsó jegy megvásárlásakor döntőbb motívum lehet a zene szeretete, mint azoknál, akik csak a név kedvéért ülték végig buzgón a Richter-muzsikálást. A helyeket természetesen betöltötték.

/Szerk./